

Myndighed nødvendigvis ogsaa maatte være tilſtede hos Ministeren i nærværende Tilfælde, og at den maatte viſe fig ikke blot deri, at Valget, naar det havde fundet Sted, da naturligvis ſkulde ſtafæſtes — hvilket jo kun er det Samme, ſom ſtalke, naar det er en allerede ordineret Geiſtlig, der er bleven valgt —, men ogsaa deri, at det nødvendigſt krævedes, at hele Spørgsmaalet om, hvorvidt den Paagjældende kunde indſtilles, blev gjort til Gjenſtand for ſærlig Forhandling mellem Menigheden og Kirkeſtyrelſen, inden der blev Spørgsmaal om hans Valg. Jeg holder mig overbevist om, at en ſaadan Ordning vilde være af meget ſtor Betydning. Jeg kan paa ingen Maade indrømme, at Samtykket her ſkulde være blot noget Formelt, eller at det ikke ſkulde have noget ganſke Andet at ſige, end hvor der blot var Spørgsmaal om en allerhøjſte Stadfæſtelse af et allerede ſtet Valg. Efter min Overbeviſning vil der kunne komme Tilfælde frem, i hvilke Kirkeſtyrelſen forud vil erklære, at hvis man overhovedet vil tænke paa en Valgmenigheds Dannelse, maatte man opgive Tanken om denne Perſon og derimod fremkomme med andre Forſlag, med Henſyn til hvilke der ikke fra Ministerens Side vilde være nogen Vanſelighed. Jeg tror imidlertid, at Beſtemmelſen ogsaa allerede paa et tidligere Punkt vilde udøve en betydelig Indflydelse, derved nemlig, at den vilde føre til, at man ikke let fremkom med Indſtillinger til Ministeriet om Perſoner, med Henſyn til hvilke der kunde være nogen Tvivl. Jeg tror overhovedet, at Forholdet vil blive et ganſke andet, naar det beſtemmes, at Vedkommende ikke kan vælges, førend der er foregaaet en Forhandling med Ministeriet derom. Jeg holder mig derfor overbevist om, at fra Ministeriets Side vilde alle Henſyn ved dette Forhold ſuldt ſaa vel kunne tages i Betragtning, ſom naar Ministeriet ellers indſtiller en theologisk Kandidat til et Kald, han ſøger, og navnlig indſtiller ham til at blive perſonel Kapellan. Hvad dette Sidſte angaar, kommer det dog væſentligt an paa den paagjældende Præſt, derønſker den perſonelle Kapellan, og hans Onſke maa i det Hele betragtes ſom beſtemmende og afgjørende; men alligevel kan der dog være og har der været Tilfælde, hvor man ikke har kunnet gaa ind paa hans Onſke. Jeg tror, at Forholdet her vil være ganſke det Samme, og jeg kan ikke indſe, at der forſaavidt vil være nogen Betænkelighed tilſtede: — Det Eneſte, der ſtaaer tilbage, er nu dette, at det ganſke viſt kan være ſaa, at den theologiske Kandidat, ſom Valgmenigheden harønſket ſig, og om hvem Ministeriet efter Forhandling med Valgmenigheden har erklæret, at det ikke har Noget mod, at han bliver ordineret til dette Kald, ikke før har været i præſtelig Virkſomhed. Det er ganſke viſt en Mangel; men det maa paa den anden Side erindres, at efter Valgmenighedsloven, ſaaledes ſom den er, vil det være tilſtræffeligt,

at Vedkommende har været perſonel Kapellan, ſelv blot i en meget kort Tid, og, naar det nu maa indrømmes, at det ikke vilde falde vanſkeligt for en theologisk Kandidat, ſom Valgmenighedenønſker ſig, en kort Tid at ſaae Anſættelse ſom perſonel Kapellan, for derigjennem at opnaa den omhandlede Egenſkab, ſaa forekommer det mig ikke, at Forſkjellen er ſaa ſtor, at det vilde kunne forſvares fra Ministerens Side af Henſyn til dette Punkt at negte ſin Medvirkning til at tilveiebringe Loven, naar der i Repraſentationen i det Hele, alſaa i begge Thing, var overensſtemmende Anſkueller derom. Sagen er jo nemlig den, at ſom Sagen foreligger nu, dreier Spørgsmaalet ſig om enten ved at ſlutte ſig til den Afgjørelſe, ſom nu har fundet Sted i det andet Thing, at bringe det dertil, at en Valgmenighedslov nu kommer frem med et Indhold, der rimeligvis maa betragtes ſom endeligt for lang Tid — det vil jo være noget drifligt at ſige, for hvor lang Tid det vil ſtaa urøkket; men efter min fulde Overbeviſning vil Spørgsmaalet om at gjøre Forandringer deri være fjernet for meget lang Tid — jeg ſiger, Spørgsmaalet er om enten at ſaae en ſaadan Lov nu, eſterat et halvt Aar er gaaet hen med Forhandlinger om Loven, og efter at den har været Gjenſtand for alle de Beſtræbelſer, ſom i det Hele taget kunne udvickles i Repraſentationen for om muligt at tilveiebringe enten det One eller det Andet, eller — thi det er det Andet, der ſtaaer ſom Modſætning — at der ikke alene ikke kommer nogen Lov ud nu, men at endogsaa den nugjældende Valgmenighedslov den 1ſte Juli d. N. ophører at være i Kraft. Efter dette Sidſte, tør jeg beſtemt ſige, at der ikke kan være Slygge af Tvivl om, at man med forøget og fornyet Styrke vil forſøge paa at tilveiebringe en Valgmenighedslov med et Indhold, der vilde kunne fyldeſtjøre de forſkjellige Onſker, der have lagt ſig for Dagen, og ſom maatte da vilde komme frem i en meget mere vidtgaende Skikkelse. At man ſkulde ville berolige ſig med, at man nu havde haft en Valgmenighedslov ſtaaende i 5 Aar, om hvilken det fra alle Sider er erkjendt, at den har virket til Gavn og ikke til Skade, og at man, efter at den har virket paa denne Maade, nu ſkulde ville lade den for beſtandig forſvinde af Verden uden at gjøre noget Skridt for at bevare den, anſer jeg ikke alene for utænkeligt men ogsaa for urigtigt. At der vilde blive gjort Forſøg paa at komme frem med Forſlag til en ny Valgmenighedslov, der havde et videre Indhold end det, der nu er Tale om at give Lovforlaget, tror jeg man vil finde i alt Fald ikke uſandsynligt; men hvad der under alle Omſtændigheder er viſt, er, at man vilde gjøre Spørgsmaalet til Gjenſtand for en omfattende Agitation og med Over og Styrke ſøge at bringe en Stemning op. Hvor lidenſtabelig Sligt kan drives, behøver jeg ikke at minde om; det vil være i levende Erindring hos